

Gods genade in Korinthe

Liturgiesuggesties:

Gezang 460: 1, 2 en 3

Psalm 33: 1 en 3

Psalm 119: 47

1 Korinthiërs 1: 1-17

Psalm 56: 5 en 6 (OB)

Na verkondiging: Psalm 67: 1 en 3

Psalm 103: 1 en 2 (OB)

[Deze preek is nogal lang geworden. De gedeelten tussen teksthaken kunnen eventueel worden weggelaten.]

*

Gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes,

Een ruzie op straat, een mes wordt getrokken.

Genade schreeuwt een man.

Maar ongenadig hard dringt het koude staal in zijn lichaam.

Twee jongens rollen vechtend over het schoolplein.

Au, laat me los! je doet me pijn!

Eerst genade vragen!

Genade? Dat nooit!

Wie, broeders en zusters, jongens en meisjes, om genade moet vragen, moet zich wel in een pijnlijke situatie bevinden.

Daar vraag je niet zomaar om, om genade, aan een ander mens.

Want voor het gevoel van ons mensen zit er iets vernederends in genade.

In ons spraakgebruik roept het woord genade nogal weerstanden op.

Als het aan ons ligt: Willen we niet van genade leven en liever geen genade brood eten.

Het ergert ons als we moeten smeken om ... genade!

Als je dát bedenkt, dan is het eigenlijk merkwaardig om te ontdekken, dat de Bijbel - wat betreft het woord genade - de dingen op z'n kop zet.

In de Bijbel is het God, die het initiatief neemt: Hij buigt Zich neer ... om iemand genade te bewijzen.

God - de Meerdere - vernedert Zich om zondaren genade te bewijzen.

Genade is in de Bijbel vooral een beweging van God naar mensen toe.

[Vanmiddag] wilde ik met u luisteren naar het de verkondiging van Gods genade in Korinthe.

Thema: Gods genade wordt

1. - geschonken
2. - vermenigvuldigd en
3. - bevestigd

Dat als kapstok, als geheugensteun voor de opbouw van de preek.

Langs hellingen met wijngaarden waar de beroemde Korinthische druiven (de krenten) verbouwd worden, nadert een eenzame reiziger vanuit het Oosten de stad Korinthe. Paulus, helemaal alleen.

Dat is uitzonderlijk. Dat is helemaal zijn gewoonte niet.

Paulus werd op zijn zendingsreizen altijd vergezeld door een of meer metgezellen.

En dat was niet alleen maar voor de gezelligheid.

Het evangelie uitdragen in de heidenwereld is een taak die vaak allerlei tegenslagen en moeiten meebrengt.

Paulus heeft dat regelmatig ondervonden.

[- Moeizame reizen te voet door berglandschappen in de brandende zon.

- Overnachtingen in de open lucht bij sterk dalende temperaturen.

Maar dat was niet de zwaarste kant van het werk.

Er waren dingen die veel dieper ingrepen:

Het verzet dat hij ondervond, de arrestaties, de gevangenschappen en de martelingen.

In zulke werkomstandigheden zijn metgezellen en medewerkers een noodzakelijke steun.]

In dergelijke situaties heb je mensen nodig op wie je terug kunt vallen.

Je hebt elkaar wederzijds nodig om elkaar te bemoedigen.

Daarom ging Paulus nooit alleen op stap en had hij altijd medewerkers bij zich.

Maar dit keer was Paulus noodgedwongen alleen.

Hals over kop had hij Tessalonica en Berea moeten verlaten (Handelingen 17:1-4).

Veel te snel naar zijn zin had hij moeten vertrekken.

De christenen daar waren nog lang niet voldoende onderwezen.

Daarom was het noodzakelijk geweest Silas en Timotheüs in Macedonië achter te laten voor de opbouw van de gemeenten daar.

Er werd afgesproken, dat Paulus in Athene op hen zou wachten.

Zo snel mogelijk, zodra ze dachten dat het kon, zouden ze zich weer bij Paulus voegen.

En dan zou Paulus weer samen met hen verder gaan met de prediking van het evangelie.

Maar Athene wil niets van het evangelie weten.

Paulus wordt gewoon uitgelachen en zijn boodschap als onbelangrijke wartaal van de tafel geveegd.

Men verzet zich zelfs niet tegen hem.

Hij wordt zonder meer genegeerd.

Slechts een handjevol mensen komt tot geloof.

Dan verlaat Paulus Athene en gaat hij naar Korinthe (Handelingen 18:1).

Hij is nog steeds alleen. Silas en Timotheüs zijn nog niet gearriveerd.

Als een eenzame reiziger nadert Paulus vanuit het Oosten Korinthe.

Korinthe.

Die grote, van activiteiten bruisende havenstad op de grens van twee werelden.

Korinthe, met haar twee havens: een naar de Middellandse Zee - de

verbindingsschakel met de westerse wereld;

en een naar de Aegeïsche Zee - de verbindingsschakel naar de oosterse wereld.

Korinthe was een wereldstad.

Mensen van alle mogelijke nationaliteiten en culturen streken en voor kortere of langere tijd neer en ontmoetten elkaar.

Zoals, broeders en zusters, jongens en meisjes, dat in dit soort steden gebruikelijk is, tref je er grote sociale tegenstellingen aan met alle kwalijke bijverschijnselen daarvan.

De stad bezat een enorm eros-centrum: een tempel van Afrodite, waaraan duizend priesteressen als prostituees verbonden waren.

Korinthe was - in de toenmalige wereld zo berucht om haar losse zeden, dat men van iemand die er maar op los leefde en die voortdurend de bloemetjes buiten zette, ging zeggen: Hij leeft als een Korinthier!

Anderhalf jaar werkt Paulus in deze stad.

Er ontstaat een grote gemeente.

Een paar jaar later schrijft Paulus aan deze gemeente een brief, die we nu gaan lezen en die we kennen als zijn eerste brief aan de Korinthiërs.

In werkelijkheid is het niet Paulus' eerste brief aan deze gemeente geweest.

Er moet nog een brief aan vooraf zijn gegaan, maar die is niet bewaard gebleven.

1. *"Paulus, een geroepen apostel van Christus Jezus door de wil van God, en Sostenes, de broeder, aan de gemeente Gods te Korinthe, den geheiligden in Christus Jezus, den geroepenen heiligen met allen, die allerwege den naam van onzen Here Jezus Christus aanroepen, hun en onzen /Here/:
genade zij u en vrede van God, onzen Vader, en van den Here Jezus Christus."*

Paulus schrijft, broeders en zusters, jongens en meisjes, zijn brief aan de gemeente Gods te Korinthe.

Het woord dat Paulus hier gebruikt, geeft aan, dat de gemeente, uit de wereld is geroepen.

De gemeente, de kerk is het uit de wereld bij elkaar geroepen volk van God!

Gemeente-zijn is daarom niet te danken aan ons eigen initiatief, maar aan het roepen van God.

God roept in deze wereld. Hij roept mensen.

Dat zullen we, broeders en zusters, jongens en meisjes, goed moeten vasthouden.

God is het, die in deze wereld zijn gemeente roept.

Maar alleen waar die roep beantwoord wordt, waar mensen komen die de naam van Christus gaan aanroepen, ontstaat het volk van God.

Dat volk is door Gods roepen afgezonderd van de wereld en is nu volledig op Hem betrokken.

[Dat wil het jaarthema van onze Jongerenorganisatie ook aangeven: Wel in ... niet van de wereld!]

Je staat als christen, als gemeente wel in deze wereld, maar je christen-zijn, het gemeente-zijn wordt niet bepaald door deze wereld.

Wie door God geroepen is en aan die roepstem van God gehoor heeft gegeven zal ook een andere houding tegenover deze wereld aannemen.

Geen aanpassing aan de wereld,

geen ontvluchten van de wereld, maar een getuigend leven in woord en in daad.

Daarin moeten mensen kunnen zien dat je een christen bent.

Maar waaraan dank je dan dat je een christen bent?

Aan je ouders die je een christelijke opvoeding hebben gegeven?
Wees er dankbaar voor als zij je zijn voorgedaan op de weg van het verbond met God!
Waaraan danken wij dat we gemeente van Jezus Christus mogen zijn?
Aan de inspanningen van onze voorouders, aan de inzet van dominees en
ouderlingen?
Zij hebben het ook niet uit zichzelf kunnen doen!

Nee, christen-zijn, gemeente-zijn in deze wereld is, broeders en zusters, jongens en
meisjes, slechts te danken aan de genade van God!
Genade die God schenkt / die God geschonken heeft in Christus Jezus!

Paulus schrijft: *"Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de genade Gods, die u in
Christus Jezus geschonken is ..."*.

Je kunt, broeders en zusters, jongens en meisjes, tegen een christen van alle kanten
aankijken.

Je kunt aankijken tegen z'n levensstijl: nou, dan valt er menige kritische noot te
kraken.

Er zitten in het patroon van ons christen-zijn heel wat steekjes los.

Je kunt van een christen heel wat hoge verwachtingen hebben, maar hoe vaak werd je
daar niet in teleurgesteld.

In je eigen leven, in dat van anderen: je kinderen, je ouders, je vrienden, je broeders
en zusters naast je in de bank.

Je kunt, broeders en zusters, jongens en meisjes, ook tegen een gemeente van
verschillende kanten aankijken.

Er zijn dingen, die dan direkt opvallen:

Verdeeldheid - die wil zus, en die wil zo.

De een houdt het bij Oude Berijming en een ander wil het liefst Liederen op het
Psalmbord.

Of heel iets anders: In onze gemeente van Stadskanaal valt op dat er zoveel jonge
gezinnen zijn, met veel kleine kinderen; in een andere gemeente zijn er misschien
zoveel bejaarden, dat men spreekt van vergrijzing.

Of neem nu die gemeente in Korinthe.

Er blijkt in die gemeente nogal wat scheef gezeten te hebben.

In de brief, die Paulus schrijft, wordt melding gemaakt van grove zonde, onderlinge
ruzies, bordeelbezoek, een manier van avondmaalvieren die een aanfluiting was, zelfs
loochening van de opstanding.

En zo is het lijstje nog lang niet volledig.

Als wij een dergelijke gemeente tegenkwamen, zou ons oordeel lang niet mals zijn.

Wij zouden er niet veel goede woorden voor over hebben.

Maar wat doet Paulus: Hij begint met te schrijven dat hij God dankt met betrekking van
de Korinthiërs.

Hij vermaant ze wel in zijn brief.

Hij heeft wel degelijk kritiek en steekt dat niet onder stoelen of banken.

Maar hij begint met God te danken voor deze gemeente.

En dat doet hij niet af en toe, maar altijd, doorlopend, continu: "... te allen tijde ...".

Hij dankt God "... vanwege de genade Gods ..." die aan de Korinthiërs geschonken is
in Christus Jezus.

Zó ziet Paulus de gemeente: Als een gemeente, waaraan genade is geschonken.

*

[Genade!

Dat is een woord, dat ons bekend in de oren moet klinken.

Het is een woord dat wij dagelijks gebruiken: Here zegen deze spijs - uit genade - Amen. Uit genade!

Genade: het is iets waar wij geen recht op hebben.

Wie genadig is, behandelt iemand niet zoals hij verdiende behandeld te worden, maar buigt zich neer om hem genade te bewijzen.

Zo is de HERE óók genadig! (Exodus 34:6) roept Mozes het uit: *"HERE, HERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig, groot van goedertierenheid en trouw ..."*.

En de Psalmist zingt:

Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden, maar barmhartig is de HERE en genadig (Psalm 103: 8).]

Genade: het is iets waar wij geen recht op hebben.

We hebben, broeders en zusters, de omgang met God verspeeld door onze zonden.

Maar toch zoekt de HERE ons weer op. Dat is: genade!

We waren eigenlijk ten dode opgeschreven.

Maar door Gods genade zijn we behouden (Efeziërs 2: 5, 8).

Veel mensen hebben - wat dat betreft een verkeerd en vertekend beeld van God.

God, denken ze, is een bikkelharde figuur, die het niets kan schelen wat er met zijn schepselen gebeurt.

Integendeel, zegt de apostel Paulus, Hij is een God met een groot hart.

Zijn hart is zó groot, dat Hij zelfs mensen die dood waren door hun misstappen, toch nog liefheeft.

En, broeders en zusters, jongens en meisjes, we hebben het aan die liefde te danken, dat Hij ons, dode zondaars, samen met Christus heeft levend gemaakt.

Dat hebben we niet verdiend.

We hebben er ook geen recht op.

Het is slechts te danken aan Gods genade, dat wij mogen leven, dat wij mogen geloven.

Gods genade, Gods goedheid, Gods gunstig neerbuigen naar mensen, is geschonken genade.

Geschonken! Als een geschenk dat je zomaar krijgt.

Als een relatie-geschenk, in de letterlijke betekenis van het woord: een geschenk dat uiting geeft aan de goede relatie.

Genade! Je hoeft er niets voor te doen.

Je kúnt er zelfs niets voor doen.

We verkeren in dat opzicht in dezelfde positie als een gevangene in een concentratiekamp of als een vluchteling in een vluchtelingenkamp, die een voedselpakket ontvangt van het Rode Kruis.

Zo'n gevangene, zo'n vluchteling kan zelf geen enkele bijdrage aan dat pakket leveren.

Hij kan het niet verdienen.

Hij krijgt het gewoon.

[Genade kan dan ook alleen gebruikt worden voor Gods houding tegenover de mens.

God is jegens een mens: genadig.

Omgekeerd kan het nooit: wij mensen kunnen God nooit een gunst bewijzen.
Daarom: Gods genade, is geschonken genade.
Geschonken! Gods genade wordt ons geschonken!]
Als een voedselpakket waardoor wij kunnen leven.

En, broeders en zusters, jongens en meisjes, je begrijpt ... als je wilt leven, moet er elke dag wat te eten en te drinken zijn.

Gods genade ... die heb je dus óók nodig: elke dag.

Daar mogen we de HERE ook elke dag om bidden: om genade.

Daar moeten we de HERE ook elke dag voor danken.

"Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de genade Gods, die u in Christus Jezus geschonken is ...".

De genade van God wordt aan mensen geschonken: In Christus Jezus.

Hij verdiende alle genade.

In Hem ligt de genade vast.

Door wat Hij volbracht heeft aan het kruis ... heeft Hij Gods genade verdiend!

Toen Hij het hoofd neerboog en riep: Het is volbracht! ... boog God Zich in genade tot zondige mensen.

Daarom is er buiten Christus om, los van Hem, geen genade.

Genade is er alleen in Christus Jezus!

In Christus Jezus: je zou dat, broeders en zusters, jongens en meisjes, het sleutelwoord kunnen noemen. Christus Jezus is de sleutel, die toegang geeft tot de schatkamers van Gods genade!

Wie gelooft in het volbrachte werk van deze Christus, wie door het geloof Christus is ingelijfd ... heeft deel aan Gods genade.

Alles wat God voor de mensen is en heeft schenkt Hij hen in Christus Jezus.

Een voorbeeld:

***

2. Gods genade vermenigvuldigt zich.

Dat is het tweede, dat we in ons tekstgedeelte ontdekken.

Wanneer de apostel Paulus God dankt vanwege de genade, die de Korinthiërs geschonken is in Christus Jezus, laat hij ook zien hoe die genade zich heeft vermenigvuldigd.

"Want in elk opzicht zijt gij rijk geworden in Hem: in alle woord en kennis."

Broeders en zusters, jongens en meisjes, rijk worden in het Woord van God en in het kennen van Jezus Christus is het geschenk dat God uit genade aan mensen schenkt.

Een geschenk dat je rijk maakt!

God maakt dus mensen rijk!

Niet door geld en goed en bezit, maar door woord en kennis.

De Korinthiërs zijn aandeelhouders geworden van een onuitputtelijke schat.

[De schat van het Woord van God en de kennis van Hemzelf.

Woord en kennis. Ze speelden in de cultuurwereld waarin de Korinthiërs leefden, een belangrijke rol.

Het woord stond bij de Grieken hoog genoteerd.

Wijsheid van woorden en woorden van wijsheid. Daar waren ze altijd voor te vinden.

Van kennis gold hetzelfde.

Ook daarop waren de Grieken zeer gebrand.

Paulus zal in het vervolg van de brief over deze liefde voor woorden en kennis nog de nodige kritische opmerkingen maken. (1:17; 2:1,4; 8:1,2)

Maar ... wat bedoelt Paulus met alle woord en kennis?]

Met woord bedoelt de apostel: Het Woord van God, het Woord dat door de Heilige Geest wordt geleerd (2:13), het Woord des kruizes (1:18).

Anders gezegd: het evangelie, de blijde boodschap van lijden, sterven en opstanding van Jezus Christus.

Daar zijn de Korinthiërs rijk in geworden.

Dat is de erfenis, die zij hebben ontvangen, door de prediking van de apostelen.

De schat / het kapitaal waar de Korinthiërs aandeelhouders van zijn geworden is het Woord van het evangelie!

Moet je daar nu zo'n ophef van maken, denken wij dan?

Wij hebben toch ook dat Woord in de Bijbel ontvangen?

Zeker! Wees daar God dankbaar voor!

Maar voor de Korinthiërs had dat Woord van God zoveel in hun levens veranderd, dat ze van arm - rijk waren geworden.

Nu ze het evangelie door de prediking hadden ontvangen beseften ze pas wat ze hadden moeten missen.

Hoe arm-zalig hun leven geweest was.

Maar God had hen genade geschonken; en die genade van God had zich ... vermenigvuldigd.

Sostenes, een Jood, overste van de synagoge was bekeerd tot het geloof in Christus. Moet u zich eens voorstellen, wat dat voor de Joodse en Christen-gemeente heeft betekend.

En ook Crispus - ook een vooraanstaande Jood - en Gajus, een Romein van hoge komaf, waren tot geloof gekomen in Christus Jezus en hadden zich door Paulus laten dopen.

De gemeente was - door Gods genade -gegroeid: er waren mensen tot bekering en geloof gekomen: slaven, havenarbeiders, prostituees, fatsoenlijke en minder fatsoenlijke mensen hadden in hun leven ... Jezus Christus als hun Zaligmaker / als hun Heiland / als hun Redder en Verlosser ... aangenomen.

Ze hadden antwoord gegeven op de roepstem van God die hen uit de wereld roept en hen een plaats geeft in zijn gemeente.

Wij kunnen ons dat nauwelijks voorstellen hoe radicaal dat geweest moet zijn. God verandert mensen!

Wanneer wij, broeders en zusters, ons leven overzien, dan is het toch vaak zo dat velen van ons van jongs af aan deel uit maken van de gemeente van Jezus Christus.

Bij velen van ons was het niet zo radicaal als bij de Korinthiërs.

De genade van God heeft in de loop der jaren zich in ons leven vermenigvuldigd.

- Door het Bijbellesen: aan tafel, op school, voor het slapen gaan.

- Door de Catechisaties: Rondom de Bijbel.

- Door het Verenigingsbezoek: waar gestudeerd wordt op de betekenis van het Woord van God voor deze tijd.

- Door - niet in het minst - het meevieren van de Kerkdiensten op de zondagen en de bijzondere dagen van het jaar.

Zo vermenigvuldigt Gods genade zich in de gemeente als geheel, maar ook in het leven van iedere gelovige persoonlijk.

Broeders en zusters, jongens en meisjes, wat hebben we een rijkdom, wat mogen we ons dag aan dag baden in de weelde van het Woord van God.

Het Woord van genade dat spreekt van verzoening en verlossing door het kruis van Golgotha. Maar doen we dat ook?

Ik moet dan altijd - met een glimlach - denken aan Dagobert Duck, de oom van Donald Duck uit het bekende stripweekblad.

Die zie je soms een duik nemen in zijn geldpakhuis.

Hij baadt zich in zijn geld.

Durven we dat ook: Baden we ons ook werkelijk in die weelde van het Woord van God?

Hoe intensief gaan we dagelijks om met het Woord van Gods genade?

Zou er soms zoveel armoede zijn onder christenen ... omdat ze niet woekeren met de rijkdom van het Woord van het evangelie en de kennis van God?

Want wie rijk is in het Woord van God, is ook rijk in de kennis van God zelf!

Immers in zijn Woord laat God zien Wie Hij is. Wat mensen van Hem kunnen verwachten.

In zijn Woord openbaart God Zichzelf.

[Hij komt ons tegemoet in het gewaad van de Schrift.]

Ben je Hem al eens echt tegengekomen in je leven?

Wat een geweldig genadige God en Vader Hij wil zijn.

Genade! Weet je het nog: God buigt Zich neer vanuit de hemel.

Hij zoekt mensen, die verloren dreigen te raken ... op.

Een kind in een kribbe, een Koning aan het kruis!

God tegenkomen! God kennen!

Ontdekken Wie Hij is.

Dat kan, broeders en zusters, jongens en meisjes,

in je leven een worsteling worden.

Een worsteling om de genade van God!.

Ik denk nog even terug aan die twee voorbeelden waar we de preek mee begonnen.

God is niet als die man op straat, die ongenadig hard toeslaat. Geen genade!

God is niet als die jongen, die al vechtend boven is gekomen.

Maar God is zo totaal anders.

Hij buigt Zich neer. Hij zoekt mensen op.

Maar hoe zijn wij? Hebben wij God al om genade gesmeekt?

Of voelen we ons daar te groot, te trots, misschien zelfs ... te zondig voor?

***

3. Genade! O ja, - schrijft PAULUS - die wordt je in Christus geschonken.

Genade! Die vermenigvuldigt zich in de gemeente in alle woord en alle kennis.

Genade: die wordt nog eens bevestigd door de genadegaven die God schenkt.

Dat kan ook niet anders, als het getuigenis aangaande Jezus Christus bevestigd wordt / vastgemaakt wordt.

Als de genade van God vaste grond krijgt en stevig in de bodem verankerd wordt, kan het niet anders dan rijkdom uitwerken.

Het zaad van Gods Woord - dat in goede aarde valt en stevig wortel schiet -, brengt vruchten voort.

Vruchten: niet alleen in de betekenis van goede werken, maar ook in de zin van geestelijke gaven en geestelijke groei.

Dat was ook het geval bij de Korinthiërs.

De gemeente kwam ten aanzien van geen enkele genadegave tekort.

In de gemeente van Korinthe zijn ze volop aanwezig: kennis, liefde, vrede, blijdschap, gerechtigheid, waarheid, vernieuwing van het hart, gezondmaking, spreken in tongen, en voorts al die gaven van de Geest waarin de Here zijn genade bevestigd.

Broeders en zusters, jongens en meisjes, Gods genade: het feit dat Hij Zich in gunst en goedheid naar ons neerbuigt, houdt niet op bij de vergeving van zonde en van schuld.

Gods genade is de bron, waaruit een nieuw leven mag opbloeien.

Genade herstelt verhoudingen, waar door de zonde een barst / een breuk in was gekomen.

Die genade - die God ons in Christus wil schenken - is het ene nodige, waaraan we genoeg hebben in leven en in sterven.

Als Paulus in zijn volgende brief aan de Korinthiërs bidt om het wegnemen van een doorn in het vlees, krijgt hij van de HERE als antwoord: *"Mijn genade is u genoeg!"*

Inderdaad: Gods genade mag / moet genoeg zijn!

Die genade weegt op tegen alle moeite, ellende, lijden dat ons deel kan zijn.

Alles schijnt soms tegen ons te zijn. Je leven verloopt soms zo totaal anders als je je had voorgesteld.

Maar daar boven uit steekt de genade Gods in Christus Jezus.

"Hij zal u bevestigen ten einde toe."

De HERE zal er voor zorgen, dat je overeind zult blijven staan.

Dat is, wat Hij in zijn Woord belooft!

[Ja maar, hoe zit het dan met mensen die eens wél geloofd hebben, maar die niet staande gebleven zijn?

Voor hen heeft Gods belofte blijkbaar niet gewerkt.

Mensen die het daar moeilijk mee hebben, hebben een verkeerd beeld van Gods beloften.

Ze gaan ervan uit, dat die beloften als een automatisme werken.

Als je een muntje in een koffieautomaat gooit, kun je er redelijkerwijs van uit gaan, dat er na een aantal seconden een bekertje koffie uit komt.

Veel mensen kijken op een soortgelijke wijze tegen Gods beloften aan.

Als het gebedsmuntje in de Gods automaat is geworpen dan komt er uit wat je hebt verlangd.

Broeders en zusters, jongens en meisjes, de Bijbel kent dat automatisme niet.

Gods beloften worden alleen maar in ons leven gerealiseerd wanneer we in een levende geloofsrelatie tot Jezus Christus staan.

Zodra we de verbinding met Christus doorsnijden, functioneren we niet meer.

Zijn er geen vruchten meer.

Er bestaat een wisselwerking tussen Gods beloften en ons geloof.
Gods genade kan zich alleen maar uitwerken als we er in geloof mee omgaan.
Als we van Gods genade gebruik maken en ons er aan vastgrijpen.

God zal ons bevestigen ten einde toe!

Maar, gemeente, wie Gods genade - in Christus Jezus - laat liggen, kan ook niet verwachten dat die genade in z'n leven iets kan uitwerken.

Dat is net als met het geld, dat je opbergt in een oude sok of in een trommeltje in de linnenkast.

Dat geld werkt niets uit. Dat blijft daar maar liggen.

Rente op rente ontvang je op je geld, als je het verstandig op een spaarrekening zet bij een bank.

Dat geld zal zich ... vermenigvuldigen.

Wie daarentegen Gods genade aangrijpt en eruit leeft, zal ervaren dat die genade van God hoe langer hoe meer zich vermenigvuldigt - ik denk dan aan die eerder genoemde gaven van de geeft; ik denk ook aan levensvernieuwing met het oog op de wederkomst van Christus.

Waar Gods genade - geschonken in Jezus Christus - zich uitwerkt door de verkondiging van het Woord en de kennis van God - worden straks onberispelijke mensen gevonden op de dag van Christus.

Dan wordt het feest - het feest van de genade: voor u, voor jou en voor mij.

Ja toch zeker?

Of hebt u, heb jij geen genade nodig?]

Amen.

Ds. Jan K.C. Kronenberg, Stadskanaal 22 februari 1987

! Graag een mailtje wanneer deze preek in een gemeente wordt gelezen. !